

Tři bonusové kapitoly
k sérii

RANHOJIČKA

Lynette Noniová

FRAGMENT

Ranhojička

Tři bonusové kapitoly

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová
Ranhojička – Tři bonusové kapitoly – e-kniha
Copyright © 2023 by Lynette Noni
Translation © Pavla Kubešová, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POZNÁMKA AUTORKY

V počátcích této série jsem uvažovala o psaní z několika různých úhlů pohledu. První kniha měla být výlučně z Kiviny perspektivy, druhá z Torellovy a třetí ze Zuleečiny – mým záměrem bylo, aby každý ze sourozenců Corentinových dostal šanci popsat rozvíjející se příběh podle toho, jak jej viděli oni. Přestože se mi myšlenka, že bychom získali hlubší náhled do Tora a Zulee, moc zamlouvala, nakonec jsem se rozhodla, že nejlepší způsob, jak zajistit co možná nejprekvapivější vývoj událostí, je zůstat jen u Kivy, což znamenalo, že jsem se musela se svým nápadem o různých úhlech pohledu rozloučit.

Než jsem k tomu rozhodnutí ovšem dospěla, pohrávala jsem si s pár zábavnými možnostmi.

Druhá bonusová scéna z této knihy je původní zahajovací kapitola, o níž jsem po jistou dobu uvažovala jako o začátku *Žlaté klece*. Záhy si uvědomíte, že je napsaná z Torellova úhlu pohledu a odehrává se hned po... no, uvidíte sami.

Doufám, že si tuhle krátkou exkurzi do Torellovy hlavy užijete a že jej během čtení „jeho příběhu“ trochu víc poznáte, stejně jako další dva mužské protagonisty – Jarena a Caldona!

RANHOJIČKA

KRÁLOVNA REBELŮ

Lynette Noniová

FRAGMENT

JAREN

Jaren si nedokázal vybavit, kdy si naposledy připadal čistý – anebo kdy ho naposledy nic nebolelo.

Třebaže byl korunním princem nejbohatšího království ve Wenderallu, už tři týdny trávil jako vězeň v zalindovské věznici. Dost dlouho na to, aby královský přepych, na jaký byl zvyklý, prožíval jen ve svých snech. Pokud tedy nějaké sny vůbec měl. Mnohem častěji totiž v noci padl na lůžko v ložnici, o niž se dělil se stovkami dalších vězňů, a vyčerpáním usnul spánkem tak hlubokým, že připomínal bezvědomí.

I teď, když pevně sevřel krumpáč a kopl jím do tvrdé vápencové stěny v tunelech pod věznici, ho zmáhala únava, doprovázená neustálou bolestí ramen, paží, krku a zad. Mozoly na dlaních mu neustále praskaly a krvácely. Věděl, že kdyby nebylo vězeňské ranhojičky Kivy Meridanové, už dávno by se mu do nich dostala infekce.

Při pomyšlení na Kivu, její černočerné vlasy a zelené oči zářící jako smaragdy se mu rty zvlhly úsměvem. Dosud nezapomněl na den, kdy se octl v Zalindově. Probral se naprosto zmatený na vězeňské ošetřovně a uviděl Kivu, jak se nad ním sklání se zakrvácenou jehlou v ruce. Zareagoval zcela instinktivně a uskočil od ní. Vzpamatoval se, teprve když si všiml Naari a v jejích očích vyčetl varování a připomínku, kde je – a *proč*.

Zatím neměl štěstí a nepodařilo se mu spřátelit s vězeňskými rebely. Ani příjezd Tildy Corentinové nepřinesl výsledek, v jaký doufal, protože se nacházela na prahu smrti. Jaren přemýšlel, jak dlouho

bude Tilda ještě žít, ale pak se sám pro sebe zamračil, protože si uvědomil, že už to moc dlouho trvat nebude. A to, co se blížilo, by stejně nepřežila.

Zkouška vzduchem.

První z jejích čtyř zkoušek utrpením se měla konat co nejdřív. Jaren věděl, že se Tilda, vzhledem k tomu, v jakém stavu se nachází, k dalším třem zkouškám neprobojuje. Už tak dostala samozvaná královna rebelů extra týden na uzdravení, aby měla královská rodina – *Jarenova* rodina – dost času na cestu ze zimního paláce a mohla se stát svědkem první zkoušky. Ale Tildě se neulevilo, i když doba odložení jejího trestu uplynula a královská rodina měla dorazit každou minutou.

Když se Jaren doslechl, že se chystají do Zalindova, málem ho skolil infarkt. Stálo ho spoustu námahy, než se mu podařilo předat vzkaz Naari, a ta se pak jedné noci vytratila do Vaskinu, kde dala poslíčkovi přísné instrukce, aby dopis doručil přímo Jarenovu bratrance Caldonovi. Jaren jej v dopise žádal, aby Cal po ten jeden den vystupoval jako Jaren a hrál roli „prince Devericka“. Nemohl dopustit, aby někdo pojal třeba jen stín podezření. Mohl jen doufat, že to bude Cal ochotný udělat a že se té lsti zúčastní i jeho vlastní sestra Mirryn. Oba věděli jen tolik, kolik se jim Jaren odvážil o misi, kterou na sebe vzal, když si jeho přítel a věrný strážce Eidran zlomil nohu, prozradit. Jaren se tak namísto něho stal vězněm – a přestože zatím nedosáhl žádného pokroku, důvody, aby zůstal v Zalindově, přetrvávaly. Potřeboval zjistit, co se děje s rebelským hnutím. Věděl, že to nemůže vzdát, a taky že to *nevzdá*. Pořád bylo co odkrývat, a tak bylo zcela nezbytné, aby nikdo nezjistil, že tu je, jinak by ztratil šanci dozvědět se něco, co by mu mohlo pomoci zajistit mír v jeho království.

... A navíc tu byla jistá zelenooká ranhojička, s níž se zatím nebyl ochotný rozloučit.

Jaren si otřel pot z obličeje a pěkně si přitom rozmázl po kůži prach z tunelů, který se mu na ní usadil. Pak se dal znovu do kopání